

KOUZELNÁ MŠ OSICE - KDE SE Z DĚTÍ STÁVAJÍ ČTENÁŘI, KAMARÁDI A MALÍ FILOZOFOVÉ

ZŠ a MŠ
Františka Škroupa
... Osice ...

V MŠ Osice se dějí věci, které by jeden čekal spíš v Bradavicích než ve školce. Jen místo hůlek tu mají knihy, místo lektvarů čtenářské deníčky a místo kouzelníků... **paní Ivetu Váňovou**, zástupkyni ředitelky pro MŠ, která dokáže s dětmi divy.

A letos? Letos se v Osicích odehrálo něco, co by se dalo popsat jedinou větou:

„Když se spojí kniha, děti a paní Váňová, vznikne něco, co se nedá zapomenout.“

Dne **7. 4. 2026**, hned po Velikonocích, dorazil do školky protagonista celé aktivity Mami, tati, pojdme si číst, pod záštitou MŠMT a osobní záštitou 2.náměstkyně hejtmana Královohradeckého kraje pro oblast školství a poslankyně Poslanecké sněmovny PČR paní Mgr. Jany Berkovcové — **Ing. Josef Vavřík**, alias Pepa, ředitel Nadačního fondu Lepší život a zástupce nakladatelství Advent-Orion, jejichž knihy rodiče dětem četli.

Herna byla vyzdobená tak krásně, že by se tam chtěl nastěhovat i dospělý: knihy, obrázky, čtenářské deníčky, výstavka prací... a uprostřed toho všeho děti, které už netrpělivě čekaly.

Paní Váňová Pepu přivítala, předala mu slovo... a Pepa začal tím nejdůležitějším: **zapomněl pozdravit.**

Děti ho okamžitě opravily. „Nejdřív se musí pozdravit!“ volaly. A tak to Pepa napravil, představil se — a zjistil, že ve školce není žádný Pepík, který by si s ním potřásl rukou. Smůla. Ale nevádí.

Pak začal vyprávět příběh o Karlíkovi a Tomáškově a jejich kouzelné knize.

Ukázal největší i nejmenší knihu, kterou kdy viděly.

A pak přišla chvíle, kdy se v herně dalo krájet napětí:

„Děti, já jsem si dnes přivezl i svou kouzelnou knihu. Chcete ji vidět?“

„Ano! Ano!“ křičely děti.

A Pepa otevřel Bibli.

Děti se naklonily dopředu. „To jsou kouzla?“ ptaly se.

„Ano,“ řekl Pepa. „Tady je třeba to největší kouzlo: **Ve školce jsme všichni kamarádi a pomáháme si.**“

Děti přikývly. To znaly.

„A další kouzlo?“ chtěly vědět.

„**Nikdy nikomu neubližujeme.**“

A to už byla kouzla, která děti uměly používat každý den.

A pak začal doslova koncert, soutěž a oslava, děti si připravily program:

- zaspívaly upravenou písničku *Kniha je náš dobrý kamarád*, v jejich novém podání *Mami, tati, pojďme číst*

- ukázaly své čtenářské deníčky,
- paní Váňová pustila videa z celé aktivity,

- a pak přišla soutěž: hádej, z jaké knihy je ukázka.

Děti poznaly úplně všechno. A Pepa? Ten dostal otázku taky — a děti poznaly, že zná všechny knihy. (Ještě že ano.)

Paní Váňová připravila velké finále. „Děti, víte, která knížka letos vyhrála?“

Napětí by se dalo krájet. Prezentace běžela, obrázky dětí se objevovaly na plátně... a děti poznávaly své vlastní kresby.

„To je KOCOUREK SE VRACÍ!“ volaly.

A hernou se ozval potlesk, který by si zasloužil i Českého lva.

Pak přišlo děkovné kolečko s plyšovým kocourkem. Děti mu radily, aby poslouchal maminku, aby neutíkal, aby byl hodný... a nakonec všichni tančili v kruhu.

A na to přišla tuba. Ano, tuba. Pepa vytáhl dechový nástroj. „Děti, víte, co to je?“

Nevěděly. A tak se dozvěděly, že je to **tuba**, srdce každého orchestru.

A protože děti jsou děti, chtěly si zkusit zatroubit. A tak začaly a uměl to každý.

Celá školka zažila zvuky, které ještě nezažila — ale všichni se smáli.

Nakonec Pepa dětem řekl: „Dnes si odnesete svou první kouzelnou knihu.“

A když děti zjistily, že je to kniha o pejskovi — **Další Ariščina dobrodružství** — radost byla obrovská.

„A budeme ji vracet?“ ptaly se.

„Ne. Je vaše. Navždy.“

A v knize byla cedulka: „*Tuto knihu vám věnovala vaše mateřská škola.*“

A to je dar, který dítěti zůstane celý život.

Po společném focení došlo k rozloučení opět písničkou *Kniha je náš dobrý kamarád* v úpravě školky v Osicích – Mami, tati, pojďme číst.

Když se Pepa zeptal paní Ivety Váňové, proč přípravě závěrečné aktivity věnovala tolik času, odpověděla:

„Je to moje práce. A moje poslání. Mám děti ráda a chci je motivovat. Práce s knihou je základ pro jejich budoucí život.“

A přesně to je důvod, proč MŠ Osice patří mezi školky, které inspirují ostatní.

Z celé aktivity je jasné jedno:

Když se spojí profesionální vedení, láska k dětem, humor, knihy a opravdové nasazení, vznikne prostředí, kde se děti učí nejen číst – ale být dobrými lidmi.

A MŠ Osice je toho důkazem.

Text: Josef Vavřík

Foto: MŠ Osice